

Geistlicher Baustein Nr. 48

"Dein Wille geschehe"

Albanische Übersetzung

Guri i Ndertimi Frymor Nr. 48

"Le të bëhet vullneti Yt"

Mateu 7,21:

„Jo kushdo që më thotë: Zot, Zot! do të hyjë në Mbretërinë e qiejve, por ai që bën vullnetin e Atit tim që është në qiej.“

Rëndësia që vullneti i Perëndisë të ndodhë në dhe përmes jetës sonë nuk mund të theksohet kurrë mjaftueshëm. Besoj se këtë e dëshiron çdo fëmijë i Perëndisë, ashtu siç është shkruar:

„Të bëj vullnetin Tënd, o Perëndia im, këtë e dëshiroj“ (Psalmi 40,9).

Megjithatë, nuk është gjithmonë e lehtë ta zbulojmë vullnetin e Perëndisë, apo të gjendemi plotësisht brenda tij. Disa pjesë nga profeti do të na ndihmojnë më tej në këtë drejtim.

Le të dëgjojmë çfarë ka folur Perëndia përmes gojës së tij:

Gjithçka që jam, gjithçka që kam shpresuar ndonjëherë të jem, e kam arritur përmes hirit të Tij. Isha një rrënojë, i keq, i varfër, i verbër; por përmes hirit Ai më shëroi dhe unë jam i fortë dhe i shëndoshë përmes hirit të Perëndisë. Kam shikim të mirë, kam për të ngrënë, për të pirë, kam gjithçka që më nevojitet. Ai kurrë nuk ka premtuar t'i plotësojë dëshirat e mia, por nevojat e mia.

Edhe nëse në atë ditë do të më hidhnin jashtë... Nuk mund ta shoh se do të ishte kështu. Por nëse do ta dija se jam gabim dhe Perëndia do të më kishte zgjedhur të isha gabim, do të doja të mbetesha gabim, sepse dua të bëj vullnetin e Tij. Kjo është sepse unë e dua Atë dhe dua që vullneti i Tij të bëhet. Tani, kjo është një deklaratë e madhe, por shpresoj ta kuptoni në mënyrën dhe në Frymën në të cilën e kam thënë. Shihni, unë dua të bëj vullnetin e Tij. Kur ndonjëherë i kërkoj Atij diçka dhe Ai tund kokën me një “Jo”, gëzohem po aq shumë për këtë, sa do të mundesha nëse Ai do të kishte thënë “Po”. Sepse ne gjithmonë duhet të lutemi:

„Le të bëhet vullneti Yt“ (Mateu 6,10).

“Jo”-të e Tij janë shumë herë më të mira se “Po”-të e Tij — nëse është vullneti i Tij që të veprojë kështu. Kjo është kështu kur ti vërtet e do Atë. Amen. [1]

Po, sa e rëndësishme është të pajtohemi me vullnetin e Tij të mirë, të pëlqyeshëm dhe të përsosur.

Nuk vjen asgjë e mirë mbi ne, nëse jetojmë në vullnetin e lejuar të Perëndisë (4.Moisiu 22,15–22; Psalmi 81,7–14; Psalmi 78,12–31; Psalmi 105,37–45; Psalmi 106,8–15).

Le ta lexojmë Fjalën tek Romakët 12,2:

„Dhe mos u përshtatni me këtë botë, por shndërrohuni me anë të ripërtëritjes së mendjes suaj, që të provoni cili është vullneti i Perëndisë: i mirë, i pëlqyeshëm dhe i përsosur.“

Kjo është ajo që të gjithë ne e dëshirojmë: të mos jemi të njëtrajtshëm me këtë botë, por të shndërrohemi përmes ripërtëritjes së mendjes sonë, që të bëjmë vullnetin e përsosur dhe të pëlqyeshëm të Perëndisë. Tani që jemi të shpëtuar, ashtu siç jemi, dhe që jemi mbushur me Frymën e Shenjtë, ashtu siç u mbushëm, ne dëshirojmë që në ne të jetë ajo mendësi që ishte në Krishtin, në mënyrë që të shndërrohemi nga gjërat natyrore të jetës dhe, përmes shndërrimit të Frymës së Perëndisë nëpërmjet Fjalës së Tij, të silltet jeta jonë në vullnetin e përsosur të Perëndisë (Gjoni 6,63). [2]

Qëndro thjesht në Fjalë, në këto pjesë të fshehta, ku kemi mundur të zbulojmë se si mund të hyjmë. Dhe vetëm vëzhgo: ti po ndjek drejtimin e Perëndisë, sepse ka vetëm një çelës për çdo derë (Rom. 8,14). Kjo është e vërtetë, dhe asnjë çelës tjetër nuk përshtatet, pa marrë parasysh sa i ngjashëm duket. Perëndia nuk ka një çelës universal. Ai ka vetëm një çelës, dhe ti duhet ta kesh atë çelës, përndryshe dera nuk do të hapet. Nuk ka rëndësi sa i sinqertë je; prapëseprapë nuk mund ta hapësh derën.

Davidi ishte një mbret i vajosur, i vajosur nga Perëndia, mbreti më i madh që Izraeli ka pasur ndonjëherë, përveç Zotit Jezus Krisht, i cili është Perëndi, i Vajosuri. Jezusi, sipas mishit, ishte bir i Davidit nga gjenealogjia. Dhe Ai duhet të ulet në fronin e Davidit. Princi gjithmonë e trashëgon fronin e mbretit.

Vini re se Davidi, edhe pse ishte i vajosur, megjithatë me këtë vajosje doli jashtë vullnetit të Perëndisë. Dhe i gjithë populli nuk ndoqi rrjedhën e Shkrimeve, as nuk mori çelësin e kësaj zbulesë; të gjithë ata ishin gjithashtu të vajosur dhe lavdëronin e gëzoheshin së bashku përpara Perëndisë për diçka që dukej plotësisht e drejtë: domethënë, ta sillnin përsëri Fjalën e Perëndisë në shtëpinë e Perëndisë (1 Kronikave 13).

Por Davidi ishte mbret dhe jo profet, e shihni? Atje ishte një profet në vend, përmes të cilit duhej të ndodhte kjo, dhe Perëndisë nuk i pëlqeu e gjithë ajo lëvizje, sepse ata kurrë nuk përdorën çelësin e duhur. Dera nuk u çel. Dhe tani duhet ta kujtojmë dhe ta mbajmë mend këtë. Gjithçka nga Perëndia duhet të bëhet në një mënyrë të caktuar, dhe kjo e përfundon çështjen. Tani, Perëndia ka një Kishë të caktuar, ku Ai takohet me popullin e Tij, dhe Ai do të të fusë në atë Kishë dhe në asnjë tjetër (1. Kor. 12,13). [3]

Prandaj Perëndia kurrë nuk do ta ndryshojë mendimin e Tij për ndonjë gjë, por Ai do të të lejojë të vazhdosh përpara. Perëndia do të të lejojë të bësh diçka, madje edhe të të bekojë në atë që bën, por ajo nuk është vullneti i Tij i përsosur.

Perëndia e lejoi Izraelin të merrte një ligj (Eksodi 19), edhe pse hiri tashmë u kishte dhënë një profet, shtyllën e zjarrit, një qengj të flijuar dhe një fuqi çliruese; por ata thirrën për një ligj. Ky nuk ishte vullneti i Perëndisë, por u vendos sepse njerëzit e donin. Dhe ata u mallkuan nga i njëjti ligj që e kërkuan. Më e mira është të kesh vullnetin e Perëndisë. Kjo është ajo që Ai na mësoi të lutemi:

“Ardhtë Mbretëria jote, u bëftë vullneti yt!”

Ne duhet t’ia dorëzojmë veten vullnetit dhe Fjalës së Tij. Mos e vër në dyshim, por besojë! Mos u përpiq të gjesh një rrugë anash, merre ashtu siç është. Shumë njerëz përpiqen ta shmangin dhe të gjejnë një rrugë tjetër. Dhe kur e bën këtë, ti vëren se po ecën përpara dhe se Perëndia të bekon, por ti po vepron në vullnetin e Tij të lejuar dhe jo në vullnetin e Tij hyjnor të përsosur. Ai e lejoi, siç thashë, por nuk do të jetë vullneti i Tij i përsosur; megjithatë Ai do të bëjë që kjo të nderojë dhe të bekojë vullnetin e Tij të përsosur. Një shembull i kësaj është

lindja e fëmijëve përmes dëshirës seksuale. [4]

Tani, gjëja tjetër e madhe që duhet të zbulojmë është se Ai e urren kur diçka tjetër, përveç Tij, sundon mbi Kishën. Ai është një Perëndi xheloz! Prandaj Perëndia i urren veprat e nikolaitëve (Zbul. 2,6).... Sa prej jush mund të kujtojnë kohën kur profeti i mirë Samuel, kur të gjithë në Izrael donin të vepronin si pjesa tjetër e botës, u tha atyre:

“Ju jeni gabim!”

Por ata donin të ishin si filistinët dhe si pjesa tjetër e botës (1. Samueli 8).

Tani, kjo është pikërisht ajo që ndodhi në epokën e parë të kishës. Është e çuditshme që njerëzit nuk duan të udhëhiqen nga Perëndia (Gjoni 16:13). Ata duan të ndjekin njerëz. Izraeli bëri gabimin më të madh që kishte bërë ndonjëherë. Hiri tashmë u kishte përgatitur atyre një profet, një udhëheqës; u kishte përgatitur një Qengj për shlyerje dhe pajtim; dhe hiri i furnizoi me ushqim nga qiejt dhe me të gjitha gjërat e mira, megjithatë ata donin një ligj (Eksodi 19). Ata donin të bënin doktorë të teologjisë dhe disa njerëz; ata donin gjithashtu të kontribuonin vetë dhe të shtonin diçka nga ana e tyre. [5]

Tani shikojeni Jezusin te Gjoni 5:1–9, kur Ai kalon pranë pellgut të Betesdës, kur pa dhe e dinte se aty ishte një njeri që prej tridhjetë e tetë vjetësh ishte i paralizuar. Shikoni, afërsisht dy mijë njerëz qëndronin aty: foshnja me hidrocefali, të çalë dhe të verbër, të gjymtuar... Jezusi kaloi pranë pellgut, shikoi përreth, plot dashuri, i mbushur me dhembshuri. Shikoni, ne nuk e dimë çfarë do të thotë dashuria. Ne e shohim atë nga ana njerëzore. I mbushur me dhembshuri, me siguri, ju mendoni për dhembshurinë njerëzore. Por dhembshuria e vërtetë është të bësh vullnetin e Perëndisë.

E shihni? Kjo është ajo. [6]

Dhe Jezusi u tha Judenjve, të cilët kërkonin ta vrisnin, sepse Ai e shëroi të sëmurin në ditën e Sabatit:

“Ati im vepron deri tani, dhe edhe unë veproj... Me të vërtetë, me të vërtetë po ju them: Biri nuk mund të bëjë asgjë nga vetja, por vetëm atë që sheh Atin duke bërë; sepse çfarëdo që bën Ai, të njëjtën gjë bën edhe Biri.” (Gjoni 5:10–20).

Vini re harmoninë midis Atit dhe Birit: Jezusi nuk bëri asgjë derisa t’i ishte treguar nga Ati. Kjo harmoni duhet të ekzistojë tani midis Dhëndrit dhe Nuses së Tij. Ai i tregon asaj Fjalën e Tij të jetës; ajo e pranon atë dhe kurrë nuk dyshon në të. Prandaj asgjë nuk mund ta dëmtojë, as edhe vdekja, sepse kur fara është mbjellë, uji do ta sjellë atë në jetë.

Ja ku qëndron sekreti i kësaj. Fjala është në Nusen, ashtu siç ishte në Mari. Nusja ka mendjen e Krishtit, sepse ajo e di se çfarë dëshiron Ai të bëjë me Fjalën. Ajo e zbaton urdhrin e Fjalës së Tij në Emrin e Tij, sepse ajo ka “KËSHTU THOTË ZOTI”. Fjala bëhet e gjallë dhe realizohet përmes Frymës, ashtu si një farë që mbillet dhe ujitet, arrin pjekurinë e plotë dhe i shërben qëllimit të caktuar.

Ata që janë në Nusen bëjnë vetëm vullnetin e Tij, dhe askush nuk mund t’i detyrojë të bëjnë diçka tjetër. Ata kanë “KËSHTU THOTË ZOTI”, përndryshe heshtin. Ata e dinë se duhet të jetë Zoti Ai që vepron veprat në ta, duke e përfunduar dhe përmbushur Fjalën e Tij. Ai nuk e përfundoi tërë veprën e Tij gjatë shërbesës së Tij mbi tokë, por vazhdon të veprojë deri më sot në dhe përmes Nuses, dhe ajo e di këtë. Atëherë nuk kishte ardhur ende koha për Të që të bënte disa gjëra që Ai i bën tani. Por tani, përmes Nuses, Ai do të sjellë në përmbushje atë që ka mbetur për këtë kohë të caktuar. [7]

Nusja e vërtetë është kaq plotësisht e dorëzuar ndaj Jezusit, saqë ajo nuk përdor më mendimet e veta. Mendja e Tij, mendimet e Tij, janë natyrisht vullneti i Tij, dhe vullneti i Tij është Fjala e Tij. [8]

Por së pari, motivimet dhe synimet e tua duhet të jenë të drejta. Ti duhet të kesh një arsye. Perëndia nuk t’i jep këto gjëra thjesht sepse ti kërkon. Dhe ti nuk mund të kërkoesh me besim, përveçse nëse ka një qëllim të vërtetë për të qenë në vullnetin e Perëndisë. Nëse dëshiron të jesh i shëndetshëm, për çfarë dëshiron të jesh i shëndetshëm? Nëse dëshiron të shërohesh, cila është arsyeja pse dëshiron të shërohesh? Çfarë i thua Perëndisë? Çfarë dëshiron të bësh me jetën tënde, pasi të jesh shëruar? Shihni, ju duhet të keni një motiv dhe një qëllim, dhe ato duhet të jenë të drejta sipas vullnetit të Perëndisë. Dhe pastaj vjen momenti kur besimi të zbulohet, dhe Perëndia, me hir sovran, e vendos atë besim aty brenda. Atëherë çështja është e përfunduar (Mateu 16,13–19). [9]

Tani, nëse ne nuk e njohim Fjalën e Perëndisë, ne nuk e dimë se çfarë duhet të bëjmë. Ne nuk mund të kemi besim derisa të dimë se cili është vullneti i Perëndisë. Dhe pastaj, kur e dimë se është vullneti i Perëndisë, sepse Fjala e Perëndisë e thotë këtë, atëherë mund ta ndjekim me gëzim (Hebrenjve 12,1–2.6). [10]

Le ta marrim si shembull Noen dhe ditën e tij (Hebrenjve 11,7). Noes i takonte të vepronte ashtu, pasi ishte takuar me Perëndinë dhe e dinte planin e Perëndisë për atë ditë.

Tani, ti nuk mund të bësh asgjë derisa të dish se çfarë po bën. Duhet të dish se është vullneti i Perëndisë. Duhet të dish se është plani i Tij dhe dëshira e Tij, dhe që kjo të jetë e zbuluar për ty; atëherë nuk ka asgjë që mund ta ndalojë (Galatasve 1,11-24).

Tani, Noe e dinte, sepse shërbesën e tij nuk e kishte marrë përmes shkollimit, por ai fliste ballë për ballë me Perëndinë. Dhe ai e dinte se do të vinte një përmytje. Ai e dinte se do të binin reshje shiu nga qielli, se do të hapeshin burime si lumenj, edhe pse kjo ishte plotësisht kundër shkencës së asaj kohe. Pa dyshim, shkencëtarët e kritikuan Noen dhe i thanë: “Ne mund ta provojmë shkencërisht se atje lart nuk ka ujë.” (Zanafilla 6,13-22 dhe kapitujt 7-8).

Sepse ajo ishte një epokë e madhe, më e madhe se sot, me më shumë shkencë se sot. Ju e dini se Jezusi iu referua asaj: “Ashtu siç ishte në ditët e Noes.” (Mateu 24,37-39). Si ndërtuan Sfinksën dhe piramidat, dhe gjëra që ne sot nuk do të mund t’i ndërtonim. Dhe ata ishin shkencëtarë të mëdhenj. Ata kishin ngjyra dhe balsame në ato ditë, me të cilat mund të bënin mumie. Ne sot nuk do të mund ta bënim këtë, edhe sikur të donim. Ata ishin më përpara se sa jemi ne sot. Dhe ata mund ta provonin se nuk kishte ujë atje lart.

Por, megjithatë, Noes i takonte, pasi e njihte planin e Perëndisë, që të godiste me çekiç Arkën, sepse ai e dinte se Arka ishte e vetmja gjë që mund të notonte. Pa marrë parasysh se ishte shkencërisht e provuar se atje lart nuk kishte ujë. Por nëse Fjala e Perëndisë kishte thënë se do të binte shi, atëherë do të binte shi. [11]

Me këmbëngulje përpiqemi të arrijmë diçka. Të gjithë njerëzit, gjatë gjithë epokave, kanë qenë në këtë mënyrë. Noe ishte shumë i durueshëm dhe këmbëngulës, pasi e kishte gjetur vullnetin e Perëndisë.

Së pari duhet të gjesh vullnetin e Perëndisë. Tani, ju duhet ta zbuloni vullnetin e Perëndisë, ndërsa vini që të luteni që të bëhet lutje për ju.

Ju duhet ta njihni vullnetin e Perëndisë, nëse është vullneti i Tij t'ju shërojë apo jo. Dhe gjëja tjetër që duhet të bëni kur vini për shpëtim, është të zbuloni nëse është vullneti i Perëndisë t'ju shpëtojë apo jo. Gjëja e parë që duhet të zbuloni është se cili është vullneti i Perëndisë. Dhe pastaj, kur vërtet e keni pranuar farën në zemrën tuaj, atëherë mund të jeni të qëndrueshëm. Atëherë asgjë më nuk do t'ju lëkundë.

Pavarësisht se çfarë përpiqen njerëz të mençur të provojnë, se nuk mund të jetë kështu... kjo nuk ju lëviz as edhe një grimë, sepse ju e dini se cili është vullneti i Perëndisë. Ai e ka folur atë në zemrën tuaj. Besimi juaj qëndron aty dhe e mban fort, edhe nëse nuk është më shumë se një kokërr sinapi (Mat. 17,20). Ai ju çon drejt e në atë vend, në vullnetin e Perëndisë.

Noeja, pasi kishte dëgjuar zërin e Perëndisë që i tha se do të vinte një përmbytje, e cila do ta shkatërronte botën dhe do ta rrëronte natyrën. A nuk tha Jezusi se, ashtu siç ishte në ditët e Noes, ashtu do të jetë edhe në ardhjen e Birit të njeriut? (Luka 17,26-30). Natyra do të tërbohet; ne e shohim këtë sot. [6]

Fjala e Perëndisë thotë te Gjoni 7,17:

“Nëse dikush dëshiron të bëjë vullnetin e Tij, ai do ta njohë nëse ky mësim është nga Perëndia...”

Një ditë dikush erdhi tek unë dhe tha: “Vëlla Branham, a është gabim të bësh një gjë të caktuar?” Unë i thashë: “Pse po e pyet këtë?” Shiko, nëse në mendjen tënde ka një pikëpyetje, lëre atë gjë. Mos e bëj fare. Qëndro ashtu si ke qenë deri tani. Nëse fillon të bësh diçka dhe te ti lind një pyetje nëse është e drejtë apo e gabuar, qëndro larg saj dhe mos e bëj. Mos hyn fare në të, mos e fillo. Atëherë e di se je në të drejtë.

Tani, të gjitha gjërat duhet së pari të peshohen dhe të merren në shqyrtim me shumë lutje. Kërkoni së pari Mbretërinë e Perëndisë dhe drejtësinë e Tij, dhe të gjitha këto do t'ju shtohen (Mat. 6,33). [12]

Loti ra në vështirësi. Pse? – Sepse ishte jashtë vullnetit të Perëndisë (Zanafilla 14,1–12). Nëse je në vullnetin e Perëndisë dhe hyn në vështirësi, atëherë Perëndia do të të nxjerrë prej tyre.

Por nëse je në vështirësi jashtë vullnetit të Perëndisë, ka vetëm një gjë për të bërë: kthehu përsëri në vullnetin e Perëndisë! [13]

Vëllait Branham iu bë pyetja: Çfarë mendon ti se është mënyra më e mirë për ta gjetur vullnetin e Zotit në çështje të rëndësishme?

Unë po të them, mik i dashur, mënyra më e mirë për ta gjetur vullnetin e Perëndisë në çështje të rëndësishme është lutja. A e sheh?

Kjo është një gjë e vogël e mrekullueshme, kur ke një çështje që është shumë e rëndësishme. Tani, ja mënyra se si e bëj unë. Unë e sjell atë para Zotit, dhe kjo ka qenë gjithmonë forca ime (Isaia 40,31). Unë pres tek Zoti dhe shoh se çfarë thotë Ai. Dhe unë mbetem thjesht neutral ndaj çështjes. Mos merr as njërën, as tjetrën anë dhe të thuash: “Tani, Atë qiellor, mund të jetë që...”

Sigurisht, tani, në rastin tim, kur është shumë e rëndësishme, zakonisht pres për një vegim. Por me shumë njerëz Perëndia nuk vepron përmes vegimeve. Prandaj nuk do t’ju këshilloja ta bëni këtë ose të prisni për këtë. A e shihni? Sepse janë vetëm disa njerëz që kanë vegime, dhe disa kanë diçka tjetër. Aty ku ti bën diçka tjetër, të cilën unë nuk mund ta bëj, ndoshta në mënyrën tënde të shërbimit ndaj Zotit, unë bëj diçka që ti nuk mund ta bësh. A e sheh? Perëndia vepron ndryshe me secilin prej nesh.

Prandaj, nëse do të isha në vendin tënd dhe nuk do të kisha vegime nga Zoti, unë thjesht do të prisja tek Zoti dhe do të thosha: “Zot, tani më trego se si duhet të vendos.” (Psalmi 62,1–8). Dhe pastaj, në mënyrën si ndihesh ta bësh, prit vetëm pak, pastaj prit edhe pak më gjatë dhe shiko se cilit drejtim, cilës anë po i kthehesh, cilin drejtim po të udhëheq Fryma... Thuaj: “Tani, Atë, Ti e di në zemrën time se për mua nuk ka rëndësi, por unë dua të di se çfarë dëshiron Ti që unë të bëj.”

Kështu e bëj unë ndonjëherë edhe për takimrt. Ndihem disi i udhëhequr të shkoj në këtë ose në atë drejtim, dhe pastaj e ndjek atë drejtim. Kjo është mënyra si bëhet, sepse është në lutje; ti bën më të mirën që mundesh. Dhe unë besoj këtë, miqtë e mi, ashtu siç ishte me Palin në ditët e fundit të Dhiatës së Re.

Ai ishte midis dy rrugëve; cilën rrugë duhej të merrte? Dhe ai filloi në rrugën e gabuar, dhe pastaj mori një thirrje nga Maqedonia (Veprat e Apostujve 16,6-9). Dhe unë besoj se, kur ti merr një vendim për Perëndinë dhe e bën atë sa më mirë që mundesh, unë besoj se Perëndia do të të korrigjojë që të mos ecësh gabim. Unë besoj se Perëndia do ta bëjë këtë. [14]

Unë lutem për ju. Ju lutuni për mua. Mos thoni vetëm thjesht: “Vëlla Branham, unë do ta bëj.” Bëjeni! Shihni, unë jam i varur nga kjo. Unë jam ai që ka nevojë për lutje, që Ai të më shtyjë diku. Mbani mend, unë jam një njeri. Unë nuk jam Perëndi. Unë jam vetëm një qenie njerëzore si ju dhe po përpiqem të gjej vullnetin e Perëndisë, që të mund të ec në të. “Por nëse ndonjërit prej jush i mungon urtësia, le ta kërkojë nga Perëndia” (Jakobi 1,5). Dhe kjo është ajo që bëj unë: ia kërkoj Perëndisë. Dhe po jua them këtë si kishës sime, një bisedë nga zemra në zemër. Çfarë, ku jemi ne? Ku qëndrojmë? Në çfarë ore po jetojmë? Ne jemi në kohën e fundit, besoj unë. Besoj se jemi pikërisht këtu në fund.

[15]

Ka vetëm një mënyrë të vetme për t’i shërbyer Perëndisë, dhe ajo është duke bërë vullnetin e Tij sipas urdhrit të Tij. Dhe Perëndia, që është sovran, nuk ka askënd që t’i thotë Atij se çfarë të bëjë ose si ta bëjë; Ai e bën sipas mënyrës së Tij... Ai e di mënyrën e duhur për ta bërë. Dhe kjo më bën të ndihem mirë. Duhet ta bëjë secilin prej nesh të ndihet mirë, dhe jam i sigurt se kështu është. Sepse për njërin duhet të vijë në këtë mënyrë, për tjetrin të shkojë në atë mënyrë dhe për një tjetër në një mënyrë tjetër.

Por një gjë e madhe përsëri te Perëndia është kjo: Ai nuk na ka lënë tani pa ditur se çfarë është e vërteta dhe si duhet bërë. Ai nuk do të ishte i drejtë nëse do të na ndëshkonte për diçka për të cilën ne as që e dinim se si duhej bërë, dhe pastaj të na linte të pengoheshim në të. Ai nuk është një Perëndi i tillë. Ai është një Perëndi që flet Fjalën dhe pret nga fëmijët e Tij që ta besojnë atë. Dhe prandaj Ai e di se çfarë është më e mira, dhe kur duhet bërë, dhe si duhet bërë. Ne kemi mendimet tona për këtë, por Ai e di. [16]

„Prandaj, mos u sillni si te pa kuptueshem, por kuptoni se çfarë është vullneti i Zotit!" (Efes. 5,17).

Vetë Zoti ynë Jezus tha tek Gjonin 5,30: „Unë nuk mund të bëj asgjë nga vetja ime. Ashtu si dëgjoj, ashtu gjykoj; dhe gjyqi im është i drejtë, sepse nuk kërkoj vullnetin tim, por vullnetin e Atit që më dërgoi."